

че ако и да сѣ вѣнъ отъ гостинницата, но не сѣ и далечъ отъ вратата и и че могатъ да ги отворѣтъ и да ги погнѣтъ и уловѣтъ, че до разсѣмнуванье остава малко време, и поблагоразумно е да са отдалечѣтъ поскоро и отидѣтъ въ гората.

Берберѣтъ послуша съ готовность правѣтъ забѣлъжки, защото страхѣтъ му са бѣ повѣрижлъ за едно съ свѣстяваньето, и защото чуваше да са уголъмяватъ вѣтрѣ въ гостинницата виковетъ и крамолытъ, нѣщо не толкосъ прѣятно на бѣглецытъ. И тъй затекохъ са и тримата къмъ гората и вървѣхъ единъ часъ безъ пѣтъ и безъ да знаѣтъ на кѣдѣ отивать; тогазъ берберѣтъ имъ каза че не може да пристѣпнече, че краката му са олюляватъ, и че сънѣтъ го натиска пакъ противъ волята му.

«Пакъ!» извика Пикильо отчаянъ.

Но берберѣтъ, намѣсто отговоръ, прострѣ са на муравата, когато Пикильо тщетно го тегляше за ржката и му думаше:

«Какъ! пакъ спиишъ!

— Да, сынко! лошы сѣнища измърмора той, посилены отъ мене!

— И като си отвърщаше очитѣ отъ сичкытъ опасности, които го заплашвахъ, добрыйтъ ни берберъ заспа.

«Чуй! чуй! рече Жуанита като стискаше ржката на Пикильо; не чуешъ ли? Тѣ сѣ!

— Да, отговори Пикильо като са ослушваше внимателно, конско тропанье.

— И идѣтъ отъ тѣзи страна!» рече момичето растреперано.

— КЪС —

VI.

КРЪСТОПѢТЬТЪ НА ГОРАТА.

Да са върнемъ въ гостинницата на *Добрата-Помощь*, дѣто сполучихъ съ много трудъ да искър-